

SOR MIÑA

Zuri begira nago miñetan,
euzkotar zoragarria,
ikusiaz maitekorrango
sortzen jat zure argia.

Berea nau-ta, berea nau-ta,
Euzkadi'ko ama lurrak,
zureak dira, zureak dira
nire mamin ta azurrak.

Zer dozu izate bikain ortan...?
Gizontasun berezia...
Apaltasunaren maitasuna...
jakiturizko argia...?

Ama ta semeak maite gara
etxeke nortasunian,
kateiak urratuz mendian
SOR-ARAUAREN bidian.

Nondik artu dozu eder ori...?
Jaungoikoaren eskutik...
Asabeen odoletatik...
Gure arkaitz iturritik...?

Artu genduan eder guztia,
maite dogun Aberria,
arriz, burdiñaz eta biotzez,
garretan dago maitia.

Euzko gizadiko lora orrek,
non, dabe euren baratza...?
Oi nire lur maitegarrienak
guriñetan dau bizieta.

Askatasuna, izkuntza, lana,
gizoneen etorkizuna,
euzkotarra, au da zure itza,
egizko anaitasuna.

Zer dauka zure amak zelaian...
Zer adur dauka mendian...
Arkaitz gaillurrak gora goraka
Euzkadiko lur gaiñian.

Biziak bere sustraiak ditu,
gureak euzkotarrenak,
zuzentasun erpeak nai ditu
euzko semerik onenak.

Orleia ikusi dot zelaian
Itxaropenez miñetan,
euzko gaztedi zabala dago
maitasunezko garretan.

Maitatzen zaitut anai maite,
odolak biotza aiña,
Euzkadi guztiarentzat daukat
Aberriaren sor-miña.

Nire maitasunezko kabia,
itxaropenaren garra,
lerden, argi, zaintsu sortu dozu
lur onetan euzkotarra.

PAULIN